

1877-01-04

AFSENDER

Elisabeth Jerichau Baumann

MODTAGER

J. C. Jacobsen

FAKTA

Type:
Brev

Sprog:
Dansk

Afsendersted:
Porto d'Anzio

Modtagersted:
København

Arkivplacering:
Carlsberg Arkiv. Familiearkivet

DOKUMENTINDHOLD

Elisabeth Jerichau Baumann sender et poetisk takkebrev med beskrivelse af Porto d'Anzio

TRANSSKRIFTION

Porto d'Anzio 4de Jenner
1877

Kjære Herr Jacobsen

Jeg endte det gamle Aar og begyndte det nye med Tak mod Dem! Den varmeste den inderligste, som en Moder kan føle, neppe tolke Deres elskelige Brev ankom netop den 31de, og maæ derfor thi det er dateret 21de December have enten været opholdt paa Reisen, eller sendt efter til Porto d'Anzio hvor vi hos Paulsens (Thorvaldsens Dattersøn) tilbragte Juledagene indtil idag, sinket i Rom.

Min Søn blev ligesom electriceret da jeg meddelte ham Hovedindholdet af Deres Brev. Jeg havde ikke [i venstre margin på den anden led af papiret]
De venligste Hilsener til Deres Herr Søn og hans Familie

Her er ellers mageløst yndigt. Jeg maler disse deilige veirbidne mørke Karle brune og kjække kraftig skønne Søgutter (ved aabent Vindue saa varmt er det). Jeg sender Dem Roser og Tagettes som jeg plukkede i en Vens Have paa fri Land. Og Havet udenfor Vinduerne slaaer op mod Stranden som var det hjemme saa Minderne om Hjemmet og Italiens Skjønhed blandes, Nettuno ligger som en klar Perle og speiler sig i det klare Hav. Min Morgen begynder med at jeg læner mig ud af Vinduet for at see Solen der slaaer sin Purpurkaabe om Monte Circeo hvor Syrener synger. Baadene med Latinseilene hvile i Havnen og skiller sig mørk fra den stralende Morgenhimmel. Og Aftnerne ! naar Maanen gynger paa Speilfladen, eller dens Glands bryder sig op i Bølgernes skummende Toppe - knap veed jeg hvad der er det skjønneste. Det var en deilig Tid at være her, i al Stilhed med prøvede Venner, der gjør mig Italien til et andet Hjem. Ikke desto mindre længes den arme Trækfugl efter sin Rede i Norden, og naar Roserne knoppe derhjemme saa søger jeg min Vej over Havet, det samme som i dette Øjeblik taler sit evige Sprog og hvisker kjælemt om Hjemmet, til vort kjære Danmark med Søn og

J. C. JACOBSENS ARKIV
CARISBERGFONDET

Datter, og bliver da en af mine bedste Glæder at trykke Deres
Haand og gjentage min inderligste Tak. Med mine bedste Hilsener
til Dem og Deres kjære Hustru er jeg Deres ærbødige og kjærlig
hengivne
Elisabeth Jerichau

Jerichau C. M.
El. 5,77

Porto 7' Congo 4de Januar
1877

Højest Hørs Jacobsen

Jeg endte det gamle Aar
og begynte det nye med Tak
mod Dem! Den varmeste Den
indvirket, som en Moder kan gøre,
nejpe tolke.

De endte det gamle Aar
og begynte det nye med Tak
mod Dem! Den varmeste Den
indvirket, som en Moder kan gøre,
nejpe tolke.

Deres elskelige Brev ankom
næt, den 31 de, og mine Drenge
thi det er datert 21 de December
have enten været opholdt paa
Reisen, eller sendt efter til Porto
7' Congo hvor vi hos Paulsens
(Thorwaldsens Datterens) tilbragte
Faldens indtil idag, sialdet i Rom
Min Sou blev ligeom electriceret
Da jeg meddelte ham Flaendindslaget
af Drenge Brev. Jeg havde ikke

J. C. JACOBSENS ARKIV
CARLSBERGFONDET

Her er ellers meget godt, og mæler sig
deilige uordene mørke Løve, Krone og Guld
kraftig sjøen Lynder (ved såvent Vindens
er samlet er det) og ender Dem Rouen
og Tøtten som jeg plukkede i en Vens Hæve
fra fri Land. Og Havet adrafer Vindens
slæer og med Traad en som var det tjæ
ses Mindene om Hømmet og Helles
Tjorhed blæder, Høttens Lige om er
dler Perle og speiler sig. Det klare Hø.
Min Mogen begynder med at jeg læser mig
id af Vidnet for at see Solen der slæer
sin Propochade om effente Linceo, hvor Sjæve
synger. Bædne med Tjorueilene hvile
og Hæven og skilles sig udsk fra den
strælende Morgensind. Og effente
naer Mænen synger fra Høllfladen, eller
Dens Gled synger sig i Bølgens skændte
Trope - knap bed jeg hvad Der er det skændte
Det var en Deile Tid at sove her, i al
Stilhed med pøvede Venen, Der gjør mig Høllens
tef et andet Hjem. Alle det som de læser
den arme Pøllpøll eller sin Rede i Norden,
og naar Rosene længe Dertjære er synger
jeg min sig over Havet Det samme som
i dette Øjeblik teler det unge Spøge og
krister Høllent om Hjemmet til det Høllens
Dannark med Spøge Dertjære og Høllens
en af mine bedste Gleder at, for alle Dertjære Høllens
og spottige min i det lyde Tef. Med min bedste Høllens
Det Du og Dertjære Høllens er jeg Dertjære Høllens
Høllens Høllens